

— Никой не ме научи да сторя това, — отговорила Послушка.

Майката на царя поклатила глава, залюлѣла люлката и детето заспало.

На обѣдъ царѣтъ повикалъ тритѣ сестри и, като ги обсипалъ съ подарѣци, казалъ имъ:

— Благодаря ви много, много, за дето спасихте детето ми. Но азъ не мога сега да избира никоя отъ васъ за негова майка. Вие и тритѣ сте достойни да го пазите, когато сте заедно, но раздѣлени, нищо не струвате. Добрината, умѣтъ и послушанието само тогава сж ценни, когато сж събрани подъ единъ покривъ. За да ви покажа още веднажъ благодарността си, ще ви подаря за споменъ моята воденица, при която спасихте детето ми. Живѣйте тамъ сити и спокойни — и никога не се дѣлете, за да не бждете нещастни.

— А маминка? — попитала Добринка.

— Трѣбва да се доведе, — отговорила Наумка.

— Ей сега, — обадила се Послушка и отишла за майка си.

Когато се завърне, азъ ще продължа приказката.

Драго Поповъ.

ЦЪФНАЛО БЪЛО КОКИЧЕ.

Цѣфнало бѣло кокиче,
Мома си сплитки накичи.
Па викна пѣсенъ да пѣе —
Гласѣтъ ѝ гора люлѣе.

Дочу я младо козарче
Отъ върхъ, отъ крѣшни баири,
Извади медно цафарче,
Наду го, сладко засвири.

Цафарче свири, извива,
Далекъ се пѣсенъ разнася,
Далекъ се радостъ разлива,
Тихъ вѣтрецъ тихо приглася.

Н. Моневъ.